



EL LLIBRE MÀGIC

Fa molts i molts anys, en lo més profund del bosc, al voltant d'un vell Roure hi habitaven uns éssers diminuts de colors molt vius, intel·ligents i molt valents anomenats Nanoapels. Aquests éssers vivien gràcies a un llibre màgic amagat dins del seu vell Roure. Però per desgràcia aquest llibre també donava vida a uns altres éssers, els Tarats. Eren dolents, lletjos, i feien molta pudor. Aquests éssers vivien a l'altra banda del bosc, sobre els arbres més alts.

En una nit de tempesta, un llampec va caure sobre el vell roure, deixant al descobert el llibre màgic i a tots els Nanoapels. Durant la tempesta, un nanoapel, anomenat Nanochan, va veure una figura fosca, amb capa i ulls brillants, que s'apropava al vell roure, s'ajupí i desaparegué enmig de la tempesta. Quan va passar la tempesta, tot el poble va córrer a buscar el llibre, però no hi era.

Algú l'havia robat. Nanochan, així es deia el nanoapel que va veure aquella ombra sospitosa, va córrer a parlar amb el savi del poble i li va explicar lo succeït. Aquest llibre, no només donava vida aquests éssers, sinó que també donava vida al bosc. El bosc al poc temps de desaparèixer el llibre va començar a perdre color, les fulles dels arbres van començar a caure, les flors es pacien. Tot es tornava cada vegada més i més gris. Alguna cosa havien de fer. Però una cosa molt important que començaven a perdre era la seva valentia. I mica en mica van anar perdent el seu color, la seva alegria i la seva intel·ligència.


Nanochan, en veure com tot s'enfosquia, no ho podia suportar. Estava segur que tot això havia sigut obra dels Tarats. Així que va agafar la poca valentia que li quedava, el mapa per arribar al poble dels Tarats i va emprendre el viatge. Durant el camí Nanochan es va trobar tot tipus de proves, insectes que se'l volien menjar, travessar el riu dels cocodrils, pantans de fang...

Però res el va fer tornar. Mentre descansava repenjat en una pedra, va sentir que algú li parlava. Mirava i mirava i no veia a ningú. Va tornar a sentir la veu, però seguia sense veure res. I de sobte, la pedra va treure el cap i li va preguntar: Què fas aquí? Qui ets? Nanochan tot sorprès li va contestar: Sóc Nanochan, del poble dels Nanoapels i vaig en busca del llibre màgic que els Tarats han robat. Tot el meu bosc està perdent la seva màgia. La pedra, que en realitat era una tortuga blanca, se l'escoltava molt atenta i va decidir acompanyar-lo.

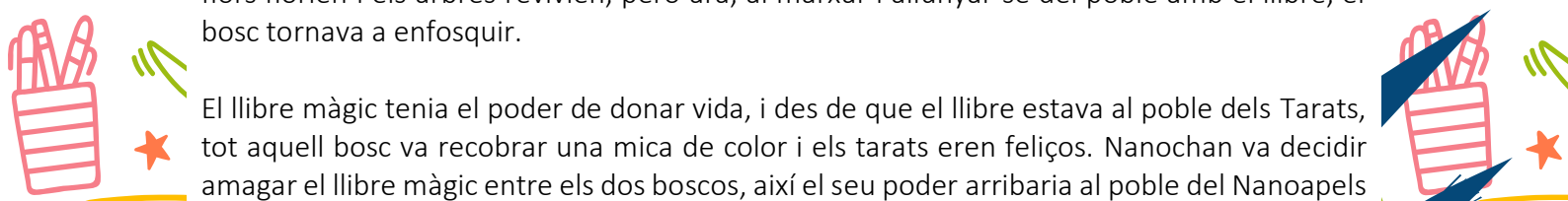
Quan van arribar tots dos al final del bosc i a l'entrada del bosc dels Tarats, van idear un pla per entrar, robar el llibre i sortir sense ser vistos. Però aquella part del bosc era molt fosca i feia molta por. Tot el camí era ple de trampes, caus. Al arribar al poble dels Tarats, van veure que estaven de festa, celebrant que tenien el llibre. Quan el Nanochan els va veure tant contents es va sorprendre. Mai els havia vist riure. Al girar el cap una cosa el va sorprendre molt, però no li va donar importància. Al caure la nit quan tothom dormia, van decidir recuperar el llibre. El llibre era damunt una pedra rodejada de punxes afilades.

Amb l'ajut de la seva amiga tortuga blanca van idear un pla. Construirien una escala amb branques i s'enfilarien a la pedra per aconseguir el llibre. I així ho van fer. Una vegada van aconseguir el llibre, van petar a córrer ben lluny. Però a mida que s'allunyaven, Nanochan





tornar-va a veure algo sorprenent. Quan van arribar al poble dels Tarats va veure com les flors florien i els arbres revivien, però ara, al marxar i allunyar-se del poble amb el llibre, el bosc tornava a enfosquir.



El llibre màgic tenia el poder de donar vida, i des de que el llibre estava al poble dels Tarats, tot aquell bosc va recobrar una mica de color i els tarats eren feliços. Nanochan va decidir amagar el llibre màgic entre els dos boscos, així el seu poder arribaria al poble del Nanoapels i dels Tarats. Podrien compartir la seva màgia. Nanochan va reunir els caps dels dos pobles i els explicà el que havia fet. Al principi als caps dels pobles no els va agradar la idea, però al poc temps van accedir. Van veure que els dos pobles estaven contents, que els seus boscos estaven plens de colors i vius.



Tot tornava a ser com abans. Tots van donar les gràcies a Nanochan.



Abel Gòmez 3r A